

Nok er vi gode i Danmark til at få indarbejdet ligestilling på alle arbejdspladser, men vi er ikke gode nok. Ligestillingsaspektet skal ske hele tiden ind i hverdagen. Målet må være, at mænd og kvinder ikke alene bliver behandlet lige, men at vi også behandler hinanden med gensidig respekt.

Vi er et af foregangslandene i verden, og lad os blive ved med det. Lad os gøre det endnu bedre, end vi gør det i dag. Det er et område, som får stor betydning fremover, og vi synes, at de initiativer, der bliver sat i værk, er gode initiativer, som vi i Dansk Folkeparti kan bakke op.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Kl. 15.45

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Når man læser såvel redegørelsen som perspektiv- og handlingsplanen, slår det én, at der tilsyneladende er tale om et ganske højt aktivitetsniveau på området, hvilket jo er vældigt positivt.

Der er nedsat en tværministeriel styregruppe, hvor alle ministerområder deltager på højt niveau. Der er lagt op til et stort antal konferencer og indsamling af data inden for forskellige områder. Der er igangsat en særlig indsats mod partnervold, mod handel med kvinder. Der er udarbejdet en guide for formandskabet i EU m.v.

Når man kigger den igennem, kniber det til gengæld stærkt med at finde den røde tråd i form af en samlet strategi. Det synes jeg er et problem, for det, der er afgørende, når man laver en sådan redegørelse, er jo ikke kun, om der er lagt mange initiativer frem, men også, om man kan se, hvad det er for nogle centrale målsætninger, regeringen har på ligestillingsområdet. Hvad er det, den vil nå inden for en given periode? Hvad er det, den går efter på de enkelte ministerområder? Hvad er særlig centralt på de enkelte ministerområder? Hvad er det for et videngrundlag, man baserer sig på og baserer sit metodevalg på? Hvordan er den proces, der sikrer, at ligestillingsministeren som den centrale tovholder holder fast i, at der hele tiden sker fremskridt inden for de enkelte områder?

Det er jo præcis de centrale, grundlæggende arbejds gange, hvor ligestillingsministeren tjekker, om der opstilles målsætninger hos hendes kollegaer, om den tilgængelige viden bliver anvendt, og om der bliver fulgt op på resultaterne, som er hele kernen i mainstreamingstrategien,

divs. princippet om, at ligestilling skal integreres i al politik og i al planlægning.

Princippet om mainstreaming er jo ikke nyt. Det har eksisteret i mange år og har i hvert fald omkring små 10 år på bagen, så det er jo ikke, fordi man står fuldstændig uden viden om, hvordan man mainstreamer. Og det er i hvert fald helt klart, at hvis ligestillingsministeren ikke har en meget central rolle i det her og holder en meget stærk justits med de andre ministre, når man ikke særlig langt med en mainstreamingstrategi.

Det bedste er selvfølgelig, hvis de enkelte ministre inden for deres eget område har tilstrækkelig fremdrift, fordi de betragter det som et vigtigt område, og fordi de betragter det som vigtigt at få opstillet nogle målsætninger og forfølg dem. Men om ikke andet, så må man jo sige, at det er vigtigt over for dem, der ikke gør det af sig selv, at de har den viden og kan være fuldstændig sikre på, at hvis der ikke sker noget, har de en meget utålmodig ligestillingsminister i røret lige med det samme.

Jeg ville faktisk helst stå og rose denne her plan, fordi jeg synes, ligestillingsarbejdet er så vigtigt, men jeg synes desværre, når man kigger den igennem, selv om der er mange initiativer, at der er meget, der tyder på, at ministeren ikke har fået styr på det med mainstreaming og ikke endnu er stærk nok i forhold til resten af regeringen. Der er for meget af det, der havner i konferencer og debatter, og for lidt af det, der faktisk omsættes i konkrete handlinger, i målsætninger og i gennemskuelige procedurer, hvor vi andre kan se, hvordan en ligestillingsminister arbejder i forhold til beskæftigelsesministeren, viden- skabsministeren, økonomi- og erhvervsministeren osv.

Jeg vil godt prøve at illustrere det med et par eksempler for at gøre det mere konkret, hvad jeg mener.

Et af de særlige indsatsområder for 2003, altså for i år, som ministeren har trukket frem i sin redegørelse, er lighed i ledelse, politik og forskning. Det er meget bredt, men lad mig starte med forskningen.

Den markante underrepræsentation af kvinder i forskning har været et meget varmt område, som har været diskuteret i hvert fald tilbage fra 1992-1993. Der er i løbet af 1990'erne lavet glimrende dokumentation for, hvordan det står til på landets universiteter og også i forskningsrådene og i sektorforskningen. Der er her på det seneste også lavet nogle udmærkede rapporter,